

РЕШЕНИЕ

№ 1212

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 03.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5071** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на П. Д. Д., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] с искане за обявяване на нищожност на Заповед № 3702/23-4332-006849/16.12.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от И. В. И., мл. автоконтрольор в отдел“ПП“ – СДВР.

В жалбата е посочено, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е издадена при допуснати съществени процесуални нарушения. Моли се тя да бъде обявена за нищожна. В допълнение към жалбата са направени доказателствени искания, касаещи законосъобразността на процесната заповед. В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата. Не претендира разноски.

Ответникът - И. В. И., мл. автоконтрольор в отдел“ПП“ – СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.12.2023 г., в 23.15 ч., П. Д. Д., управлявал лек автомобил „О. Агива“, в [населено място], по [улица], от [улица]към [улица]. Срещу № 3 бил спрян за проверка от полицейски служители, като отказал да бъде изпробван с техническо средство „Drugtest 5000“ инвентарен № ARKD-0049 за употреба на наркотични

вещества или техни аналози. Бил издаден талон за медицинско изследване № 0174954 от 16.12.2023 г. Същия бил уведомен, за започване на ПАМ -3702 от 16.12.2023г. За констатираното бил издаден АУАН серия GA № 1071503/17.12.2023 г. Издадена и Заповед № 3702/23-4332-006849/ 16.12.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка.

В хода на съдебното производство от жалбоподателя са представени допълнително писмени доказателства.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 149, ал.5 от АПК, административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожност по всяко време. Жалбата е подадена от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане относно валидността на оспорения акт.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

В специалните закони и в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, но теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до незаконосъобразност: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт посоченият порок води до нищожност.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи /чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП/. По делото е приложена Заповед №

81213-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи /лист 20-21 от делото/, с която е определено да осъществяват контрол по ЗДвП ОД на МРВ и СДВР. Приложена е и Заповед № 513з-6400/ 07.07.2023 г. на директора на СДВР /лист 19 от делото/, с която са оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Съдът приема, че процесната заповед за налагане на принудителна административна мярка и издадена от компетентен орган. Същата отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК и е издадена в законоустановената писмена форма, съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ.

Наличието на предвидените в чл. 171, т. 1 б.б от ЗДвП предпоставки за налагане на ПАМ се установява с АУАН. Задължително условие за законосъобразност на издадената заповед за налагане на принудителна административна мярка е наличието на АУАН. Само тогава за административния орган възниква задължението да действа в условията на обвързана компетентност и да наложи ПАМ, в случай че са налице законовите предпоставки за това. Действително АУАН е с дата 17.12.2023 г., но видно от същия жалбоподателя е спрял за проверка на 23.15ч на 16.12.2023 г., нарушението е било констатирано на 16.12.2023 г. и същият е бил уведомен, че е издадена ЗППАМ именно от тази дата. Видно от съдържанието на АУАН, той е съставен малко по –късно, по докладна записка от именно от 16.12.2023 г. По –късното издаване на АУАН не води и не е основание за прогласяване на нищожност на процесната заповед, тъй като същото не е довело до липса на волеизявление от административния орган. От съдържанието на ЗППАМ, както и от останалите актове, възоснова на които тя е издадена, безспорно се установява за какво нарушение и каква ПАМ е наложена, кога е извършено нарушението, кога е констатирано и от кого е извършено, както и правното основание за издаването ѝ. Не е налице несъответствие на оспорената заповед с материалния закон, което да е основание за прогласяване на нищожност, тъй като същата е издадена на основание чл. 171, т. 1, б. “б” от ЗДвП.

Не е налице и превратно упражняване на власт от административния орган. Целта на конкретната ПАМ е да осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановяват административните нарушения, като същата е установена с разпоредбите на ЗДвП.

Относно допълнението към жалбата, съдът следва да посочи, че направените в него искания касаят законосъобразността на оспорената заповед. Срокът за оспорване по същество съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК, е 14-дневен и е преклузивен. Видно от ЗППАМ, същата е била връчена на жалбоподателя на 16.12.2023 г. и срокът за нейното оспорване е изтекъл на 02.01.2024 г. /присъствен ден/. Жалбата е подадена до съда на 14.05.2024 г. извън срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. С оглед на горното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 159, т. 5 от АПК. Жалбата като просрочена, в частта в която е допълнена и е направено оспорване по същество на ЗППАМ, следва да се остави без разглеждане, а производството по делото да се прекрати в тази му част.

В останалата част жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото на ответника се дължат разноски, но такива не са претендирани и не следва да се присъждат от съда.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 49 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Д. Д., с искане за обявяване на нищожност на Заповед № 3702/23-4332-006849/16.12.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от И. В. И., мл. автоконтрольор в отдел“ПП“ – СДВР.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на П. Д. Д. срещу Заповед № 3702/23-4332-006849/16.12.2023 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от И. В. И., мл. автоконтрольор в отдел“ПП“ – СДВР., в частта, в която е направено оспорване на законосъобразността на същата и прекратява производството по адм. дело № 5071/2024 г. по описа на АССГ, III отделени, 49 състав, в тази част.

РЕШЕНИЕТО, в частта, в която производството по делото е прекратено подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му на страните. В останалата част решението е окончателно не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: